

Att fråntas rätten till min egen kropp

Jag är elva år första gången jag inser att min kropp inte bara är min, att min kropp inte bara finns till för mig som ett redskap för att springa det snabbaste jag kan och skratta så magen värker. Vår manliga lärare ger oss en flickornas bruksanvisning: det är inte längre acceptabelt att bära ett linne utan en tröja över. "För att inte störa pojkarna, som snart kommer i puberteten", säger han och gör en överlägsen gest med handen. "Ni ska inte provocera", fortsätter han. Istället ska vi klä på oss, skylla oss, begränsa oss. Vi går på femte klass och det är nog snarare BH:n som gör bröstet än tvärtom.

På grund av könet är kvinnan överrepresenterad i statistiken över sexuella trakasserier, övergrepp och våldtäkter, men trots det dröjde det ända till år 2014 innan sexuella trakasserier fick egen brottsrubricering. Men skulden ligger fortfarande som en våt filt över kvinnan. Tidigt fostras hon till att begränsa sig och skylla sin kropp, och Gud nåde den kvinna som öppet vågar prata om sin sexualitet. Hon skuldbeläggs, smutskastas och skvallras om, och händer något henne är det hennes eget fel. Följdfrågorna ekar efter henne, inte efter förövaren. Hur var hon klädd? Var hon full? Som om hon hade ett val. Som om hon kunde skydda sig.

Sex år senare ser jag som sjuttonåring en dokumentär, *Tafskriget*, producerad av SVT. Jag ser hur män tar sig friheter med kvinnors kroppar på klubbar runt om i Stockholm. Jag ser kvinnor som så ofta utsatts för sexuella trakasserier att de bara rycker på axlarna och går vidare. Men den bittraste eftersmaken lämnar de manliga krogvakternas likgiltighet inför problemet. Deras tomma blickar och dåliga bortförklaringar när de drabbade kvinnorna trots allt söker hjälp. Och så det vanliga "Vi kan inte hjälpa dig om du druckit" som en sista förnedring. Som om hon hade ett val, som om hon kunde skydda sig.

Och jag fyller arton. Det är min efterlängtnade artonde födelsedag och jag ska ut och dansa bort natten. Dagen till ära formar sig mina lockar ovanligt snällt, sminket sitter stenhårt och jag bär en ny kjol med tillhörande topp. Jag är lycklig - känner mig vacker. Det dröjer inte länge på det mörka dansgolvet innan jag känner en hand på min rumpa och jag har ingen chans att se vem den skyldige är. Vad som

förvånar mig mest är min egen reaktion, skammen som sköljer över mig som en springflod. Kanske jag dansade för nära någon? Kanske skymten av hud mellan toppen och kjolen är för mycket? Och sedan - ilska. Örst där och då jag identifierar den ilska som vid tillfällena dykt upp och ibland nästan förlamat mig. Ilskan över att förlora rätten till min egen kropp.

Den ilska som stormar i mitt bröst, då som nu, är min drivkraft. Jag kommer aldrig att tillåta att någon tar sig rätten till min eller mina systrars kroppar. Jag kommer inte att ge mig innan jag kan dansa fritt genom livet. Jag kommer att skrika mig hes och slåss tills jag är utmattad. För vet du vad - mitt kön kom inte med en bruksanvisning.